

Душа – відкрита для добра

Бути серед людей, йти разом з ними в ногу, віддавати їм тепло своєї душі, підтримувати, допомагати їм – найголовніше у житті Раїси Воробей

Життя і пісня

Життя і пісня тісно перепліталися між собою у Раїси Павлівни. Ніхто і ніщо не могло розірвати цей тісний зв'язок. Дівчина з сільським корінням і милою вдачею, увібрала в себе всю доброту української природи. Народилася Раїса Воробей у селі Колоденка Рівненського району. Її батьки – Павло Ілліч та Ольга Андріївна – працювали у колгоспі «Перемога». У рідній Колоденці мала Раїса слухала мамині пісні, бабусині казки і все це вбирала в себе, наче губка. Не раз бігала вона босоніж до річки Гороб'юшки, котра залишилася тільки у її спогадах разом із млином, сором'язливими вербами з опущеним долу віттям та гордимі тополями.

командував себе хорошим працівником, тому чекали на його повернення. Але його фортуна змінила напрямок...

Дочка Олена також працювала на льонокомбінаті – секретарем профкому. Лише синові Ігорю, зі всієї сім'ї, не довелося працювати на цьому підприємстві.

– Якби не мамина відданість мові, культурі, традиціям рідного українського народу, наскільки обділеною у духовному плані була б наша сім'я, – говорить Олена. – Та й дівчата гуртожитку, у котрому працювала мама, – теж. Із нами завжди жила мамина пісня, прислів'я та приказки.

Багато-багато років лунали пісні з уст Раїси Воробей на льонокомбінатівських вечорах. Пісні до її записника потрапляли звідусіль. Привозила їх із польського

чею, увірвала в себе всю доброту української натури. Народилася Раїса Воробей у селі Колоденка Рівненського району. Її батьки – Павло Ілліч та Ольга Андріївна – працювали у колгоспі «Перемога». У рідній Колоденці мала Раїса слухала мамині пісні, бабусині казки і все це вбирала в себе, наче губка. Не раз бігала вона босоніж до річки Гороб'юшки, котра залишилася тільки у її спогадах разом із млином, сором'язливими вербами з опущеним долу віттям та гордими тополями. Все вирубали, осушили – і слід не лишили.

У душах українських дівчат духовні джерела не згасають, навпаки, вони розцвітають, наче квітка. Розцвітали вони і в душі Раїси Павлівни.

Навчалася Раїса у Колоденській середній школі. Була активною ученицею, комсоргом класу, займалася легкою атлетикою, брала участь у спортивних змаганнях та художній самодіяльності. Після успішного закінчення школи стала студенткою Київського університету імені Т.Шевченка. Здобула фах вчителя української мови та літератури. Працювала вчителем у Рівненській школі №10. Дали – заміжжя, декретні відпустки. І на цьому учительська кар'єра закінчилася. Її багатогранна душа вимагала чогось іншого. У 1978 році на Рівненському льнокомбінаті відкрився гуртожиток №10. І Раїса пішла працювати туди вихователем. Ця робота, на перший погляд, може здатися легкою, але насправді – це непроста робота і не кожному вона під силу. До неї потрібно мати талант. Отож, Раїса Павлівна, разом із піснею, заповзято взялася за роботу. Вона ніколи не шкодувала, що обрала саме таку творчу працю. Всю себе віддавала улюбленій роботі. І на пенсію пішла з льнокомбінату. Творча робота – це покликання Раїси Павлівни.

Льнокомбінат – найрідніше, що подарувала мені доля

– На Рівненському льнокомбінаті працював і мій чоловік – Володимир Дмитрович, – розповідає Раїса Воробей. – Тридцять два роки він віддав роботі на комбінаті. Працював слюсарем у паросиловому цеху. Там налічувалося сто робітників, а це: дві бригади ремонтників та дві – чергових робітників. До армії він працював ведучим кіномеханіком у кінотеатрі імені Т.Шевченка. Там він заре-

шився працювати на цьому підприємстві.

– Якби не мамина відданість мові, культурі, традиціям рідного українського народу, наскільки обділеною у духовному плані була б наша сім'я, – говорить Олена. – Та й дівчата гуртожитку, у котрому працювала мама, – теж. Із нами завжди жила мамина пісня, прислів'я та приказки.

Багато-багато років лунали пісні з уст Раїси Воробей на льнокомбінатівських вечорах. Пісні до її записника потрапляли звідусіль. Привозила їх із поліського краю, де синьо-синьо цвів льон, котрий вирощували працівиті руки жінок-матерів. А їхні дочки продовжували почату матерями справу – виготовляли лляну тканину на комбінаті. Усі вони жили у гуртожитках. У одному із них вихователем була Раїса Павлівна, котра завжди зі своїми підопічними була поруч. Вона, як рідна мама, хвилювалася за них, навчала різним премудростям, переживала за їхню долю. А вже кожна з них опинилася далеко від рідного дому, і, як стеблина в полі, гнула від вітру. На щастя, їхньою берегинею була Раїса Павлівна. У гуртожитку №10 проживало 600 дівчат.

Працювали на льнокомбінаті у три зміни. Потрібно було прослідкувати за тим, щоб ті, хто працював у нічну зміну, мали можливість відпочити вдень. Усім відомо: якщо людина добре відпочиває, якщо дозволила їй буде змістовним, цікавим, то й робота буде виконуватися щонайкраще. Тому вихователі робітничих гуртожитків льнокомбінату, у своїй роботі з молоддю, орієнтувалися на те, щоб так організувати вільний час мешканців, аби розвинути всі їхні обдарування, та ще й зняти можливі психологічні перешкоди. Таким чином складалася ціла система виховної роботи.

Однією із найпопулярніших форм роботи були клуби за інтересами. У гуртожитку №10 найбільш цікавим був клуб «Вечорниця», господинею-розпорядницею в якому була Раїса Воробей. Першим заходом, який вона провела – було свято Івана Купала. Воно було організоване на базі відпочинку «Льонюк», на березі річки Горинь. Це свято своїм походженням сягає у сиву давнину. Воно сповнене ліричної краси і романтики, символізує розквіт рідної природи, пори її найчарівнішого розмаю.

– Свято проходило дуже весело, – розповідає пані Раїса. – Хлопці розпалюва-

ли вогнище, дівчата збирали квіти, плели вінки, пускали їх на воду. Кожній хотілося передбачити своє щастя та долю. Прикрашали купальське дерево – «Мариньку», співали купальських пісень. Відбувалося театралізоване дійство. Персонажами цього дійства були: Водяник, Русалонька, Баба Яга, Ілля Муромець та інші герої. Довкола вогнища водили веселий хоровод, лунали українські народні пісні. Свято ніби поселяло, на певний час, усіх у чарівний світ казки. І хотілося, щоб ця казка тривала щонайдовше.

У гуртожитку постійно працювало 3-4 вихователі, робота велася теж у три зміни. Клуб «Текстильник» допомагав із костюмами. На вечорницях святкували свої повноліття молоді робітники, проводили заручини, дівич-вечори, весілля, проводили в армію. Нові обряди з відродженням мінувшини вливалися у життя мешканців гуртожитку.

На гостини у клуб «Вечорниця» запрошували майстрів народної творчості та самодіяльності. На один із таких вечорів була запрошена Уляна Кот – майстриня з села Крупове Дубровицького району, заслужений майстер республіканського радіоконкурсу «Золоті ключі». Вона досконало володіла ткацьким мистецтвом, її вироби демонструвалися на обласних, республіканських і всесоюзних виставках. Вона власноруч виткала на верстаті полотно, яке дістало назву «Поліський серпанок» і подарувала нам. На тому полотні у райдужних візерунках поєднувалися кольори квітучого льону і стиглого колосся. На закінчення вечора лунали народні пісні. Уляна Петрівна знала їх аж

543, адже вона була солісткою відомого фольклорного ансамблю «Берегиня».

При клубі «Текстильник» працювала кіностудія «Льонюк», роботу в якій вів Михайло Гук.

– Не обійшов він і нас стороною, – говорить Раїса Павлівна. – Він багато знав кінострічок із нашою участю: «Івана Купала», «Весілля», «Заручини», «Новорічні вечорниці з театралізованою постановою за п'єсою М.Гоголя «Ніч перед Різдом», та ін. Це все було нашим надбанням. Ці аматорські роботи він відіслав у Київ на конгрес анімаційного кіно і отримав другу республіканську премію.

– Там ми жили, працювали і йшли у ногу з піснею, – продовжує пані Раїса. – Це справді так, але скільки потрібно було мати сили, енергії, запалу для того, щоб і велася гарно і святкувалося весело. Тому святкування завжди проходили з варениками, галушками та пирогами.

Сім'я Воробей приймала участь у XVI спартакіаді. Їх вид спорту – це легка атлетика та баскетбол.

– Що можете сказати про теперішній льнокомбінат? – запитує.

– Скажу коротко, але твердо: Олег Червонюк – новатор, прекрасний виробничник, великий господар. Побажано процвітання його справі. Думаю, що відродження льонарства на Україні – це зміст його життя. Дуже вразила мене на виробництві чистота приміщень, комп'ютеризація цеху і сумлінна праця людей, котрі там трудяться. Нехай на дорозі власника льнокомбінату буде якомога менше перешкод.